

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כעת כבר נסתיים הכל, וצריך להיות רק "עמדו חנו
כולכם" - ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות,
ושם גופא - בירושלים עיר הקדש, להר הקודש,
לביהמ"ק השלישי, עד לתוך קודש הקדשים

ראה ע' 10

ערב שבת קודש פ' לר לר, י"ב מ"ח
ה'תשס"ד

תצא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה
אנטיאן
נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש / משיחת ש"פ לך ה'תשמ"ט

6 זמן הגאולה

לערוך את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו'" / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

10 ניצוצות של משיח

צריך רק ללכת "אל הארץ אשר אראך" / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 המעשה הוא העיקר

לפרסם אודות המשכת השמחה על ובכל השנה כולה / הוראות למעשה בפועל

13 וילחום מלחמות ה' - וינצח

קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה / משיחת ש"פ לך ה'תשל"ח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

השילוב של גלות מצרים וביאת הארץ באלף השלישי / מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

כו. ס'איו אויך רגיל אנצולערנען א פסוק פון ערשה השבוע מיט פירוש רש"י, און אן ענין אין די הערות פון טאטן ארימן וזר דברשתנו.

7/ פורשתנו קאפיטל יז פסוק ה שטייט אז דער אויבערשטער וואנט אברהם: "ולא יקרא עוד שמך אברהם וחי' שמך אברהם כי אב המון גוים נתחך".

אין רש"י מציחק פון פסוק "כי אב המון גוים" (אויך דעם ווארט "כי", ווייל פירישו אין פארבונדן מיט דעם טעם פארואס ער ווערט ארבעטער אנגערויפן "אברהם" - "כי אב המון גוים").

און מפרש: "לשון בטירקון של שמו, ור"ש שחיתם בו בתחלה שלא חי' אב אלא לארם שהוא מקומו ועכשיו אב לכל העולם, ואמילו ור"ש שחיתם בו מתחלה לא וזה במקומה, שאך יז"ר של שר' נחצמפה על השכינה ער שהוסיפה ליהושע שנאמר (שלא יג,) ויקרא משה ליהושע בן נון יהושע".
דארף מען פארשטיין:

א) ס'איו פארשטאנדיק במשטות און אויב מ'נעמט צו אן אות פון א שם של צדיק האט דער אות תרעומות - אין פארואס דארף רש"י ברענגען א ראי' אז דער ר"ש פון אברהם דארף בלייבן

(ווייל אויב ניט וואלט דער ר"ש געהאט תרעומות) פון א צווייטן ארם - דער יז"ר פון "שרי"'

ב) נאכמער: די ראי' וואס רש"י ברענגט פון די תרעומות פון דעם יז"ר של "שרי" אויף

דעם וואס דער ר"ש של "אברהם" דארף בלייבן - אין לכאורה גאר א ראי' לסתור:

דער יז"ר פון "שרי" האט מען בפועל אוועקגענומען פון שם "שרה", און מ'האט עס ערשט

אונגעקערט חוזבדערע יארן שפעטער צו פון "יהושע", נאכמער: שינוי שם שרה און שינוי שם יהושע

ווינען געווען אין צוויי באזונדערע תקופות: שינוי שם שרה אין געווען בחימת דקדום גלות

מצרים, און שינוי שם יהושע - בקשר מיט ביאת הארץ; וויינט וואס אין דאס א ראי' צו דעם ר"ש

פון "אברהם" וואס אין געשייבן במקומה, לא וזה במקומה" בשם "אברהם"?

*) ולהעיד מרמב"ן (בראשית ב, ג) שתקופות שונות קשורות עם אלף שנה (שית אלפי שנין דהוי

עלמא קייף אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)

אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)
אלף ימי אלף ימי דלמית אלף שנה (מלכות) לא זכר (האריות, ופליה דאזא)

השילוב של גלות מצרים וביאת הארץ באלף השלישי

בקשר עם פרשת השבוע, הבאנו צילום (מוקטן) נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ לך לך ה'תשד"מ – על הביאור שנאמר בהתוועדות בפירוש רש"י בפרשתנו (ז, ה)

(הקטע נדפס בלה"ק ב'התוועדות' תשד"מ ח"א ע' 441 ואילך (המענה שולב שם בפנים ובשוה"ג). הענין כולו נדפס לאחמ"כ בלקו"ש חכ"ה ע' 62 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם באו הוספות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

דער יו"ד פון "שרי" האָט מען בפועל אָוועקגענומען פון שם "שרה", און מ'האָט עס ערשט אומגעקערט הונדערטע יאָרן שפעטער צו "יהושע", נאָכמער: שינוי שם שרה און שינוי שם יהושע זיינען געווען אין צוויי באַזונדערע תקופות (הנהגות, מדות: אלף שנה*): שינוי שם שרה איז געווען בהזמן דקודם גלות מצרים, אָבער נאָך גזירת בין הבתרים אויפ'ן גלות, און שינוי שם יהושע – בקשר** מיט ביאת הארץ; היינט וואָס איז דאָס אַ ראי' צו דעם רי"ש פון "אברם" וואָס איז געבליבן במקומה, "לא זזה ממקומה", בשם "אברהם"!!

(* ולהעיר מרמב"ן (בראשית ב, ג) שתקופות שונות קשורות עם אלף שנה שונים (שית אלפי שנין דהוי עלמא), ע"ד ששת ימי בראשית ששת מדות – ידוע אשר כל מדה (ותקופה) כלולה מכל המדות, וכנראה במוחש אשר בכל אלף שנה דהנ"ל – היו כמה שינוים, ובנדו"ד (אלף השלישי) גלות מצרים (גבורה שבו) וביאת הארץ (חסד שבו) – ובסגנון הרמב"ן: כל אלף כלול מכל ששת האלפים, וגלות מצרים וביאת הארץ – הם ב"אלף" שונה שבאלף השלישי עצמו.

** שלא יכשל בעצת מרגלים – ויכניס את בני לארץ.

המדר מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמין נלב"ע ביזם ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש

רואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר • ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד • הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")! • ... • משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט – מוגה*

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך ומולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר

(* הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידית ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך.

לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו'" לפעול בעולם, יהי' "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו'" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה

קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בפרשתנו מסופר ש(בתחילה) הקב"ה אמר לאברהם אבינו "לזרעך אתן את הארץ הזאת"¹, "אתן" לשון עתיד; אבל אח"כ - לאחר שאברהם אבינו התהלך בארץ לארכה ולרחבה² - אמר לו הקב"ה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת"³, "נתתי" לשון עבר, "כבר נתתי"⁴.

ומאז קיבלו בני ישראל את הארץ בפועל, שלכן בעת כיבוש יהושע נטלו הבכורים פי שנים - אע"פ ש"אין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק" - משום ש"ארץ ישראל מוחזקת היא".

ב. מכך מובן בפשטות: למרות שנדמה שישנם אוה"ע המערערים על חלקים מסוימים מא"י, עד שטוענים "לסטים אתם"⁵ - לא צריכים להתחשב בזה, שכן, מכיון שהקב"ה בעצמו אומר "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", אזי "כהמס דונג מפני אש גו' מפני אלקים"⁶.

ויתירה מזו: עובדת מציאותם של המערערים כו' - היא רק זמנית ולמראית-עין, ואילו בפנימיות ובאמיתיות יודעים גם הם⁷ [כיון שרש"י כבר הודיע שבני ישראל "אומרים להם" (לכל אומות-העולם) שמה ש"ברצונו נתנה להם" (לפי שעה) הוא כדי שלאחר-מכן יהי "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"⁸] - שכל ארץ ישראל לגבולות' שייכת לבני-ישראל.

ג. כדי להביא ולהוציא דבר זה בגילוי, נדרש רק שיהי "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" - ליישב את כל שטחי ארץ ישראל, וביחוד את אותם שטחים שישנם מערערים עליהם. והתיישבות זו צריכה להיות באותו אופן כמו שהי' אצל אברהם אבינו ("מעשה אבות סימן לבנים"⁸), שבבואו ובהתהלכו ("התהלך") בארץ ישראל הנה "ויבן שם מזבח לה' גו"⁹: להקים בכל אותם המקומות, מקום תורה ומקום תפלה¹⁰, וכן מקוה-טהרה.

ועל-ידי שיהי "התהלך בארץ לארכה ולרחבה" - יראו בגילוי בעיני-בשר ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ושגם אומות-העולם מכירים בכך.

(משיחת מוצ"ש פ' לך לך - בחדרו - ה'תשל"ח - ח - מוגה)

* סדר הדברים נערך ע"פ צילום מהגהת כ"ק אד"ש (5 פרש"י ר"פ בראשית).
 מה"מ שישנו תח"י ונדפס בגליון שלה ע' 11 ואילך. (6 תהלים סח, ג.)
 (1) יב, ז.
 (2) יג, יז. וראה ב"ב ק, א.
 (3) טו, יח.
 (4) ירושלמי חלה פ"ב ה"א. ובב"ר (והובא ברש"י) (9) יב, ז-ח.
 עה"פ: מאמרו של הקב"ה מעשה. (10) ראה מגילה כז, א.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' - נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"הר שתיכף ומיד ממש יקויים העידור "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד - הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארץ, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכונה ומקיים מצוות בהידור - מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה - רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר אראך")!?

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים - כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו!?

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשאלו אליו וכו' - אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה - שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא עי"ז שיוצא לשליחות זו - נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחוד עם זה - מקבל מהמשלח (ועל ידו - מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים - ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

הלואי - שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל

(1) ולא אמר לו איזה מקום לילך - שזה נסיון בתוך נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו).

לפרסם ולהכריז אודות המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[. .] לפרסם ולהכריז אודות **השמחה** – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחזיקת כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש".*

(משיחת ש"פ לך לך ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - מוגה)

(* בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.
[מהשלמות לשיחה זו (הנחה בלתי מוגה): כלומר, לא מספיק להשאיר לישיבה במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.
וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הנשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את דעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל

(2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזהר פרשתנו (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.
(3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו).

בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני ריחיי.

(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(* קטע מההשלמות לשיחה זו (מהנחה בלתי מוגה):

ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג י"ד שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: ח'י רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונניס שיחיו – לברכות עד בלי די

ולזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה כהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" י"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

הזמן גרמא - לערוך את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו"

[. .] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) - לפיכך השתוקקו בני"ב כל הדורות שיקוים כבר "לך לך מארצך גו" אל הארץ אשר אראך, ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולחוסוף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה - כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא - לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו" אל הארץ אשר אראך, תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה - כל עשר הארצות - שהן נחלת עולם של בני"ב, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"ב ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ 9 לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה"¹, כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל - ויתרה מזה "ועליך יזרח ה"², "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³

ואדרבה: מכיון ש"מלכויות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן "צפה לרגלו של משיח"⁴ -

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.

(2) ישע"י ס, ב.

(3) תהלים קכא, ה-ו.

(4) ב"ר פמ"ב, ד.

(5) תהלים שם, ד.

שילכו בצד השני, בשמחה, ויצאו בריקוד מהגלות בקרוב בימינו ממש, וכשזה יהי' בשמחה ובריקוד, זה יהי' מהר יותר.

(תרגום חפשי משיחת שמחת ביה"ש ה'תשי"ד - בלתי מוגה)

בפ' לך לך - מודגש כללות ענין הגאולה

ומפ' נח באים מיד לפ' לך לך - שבה מודגש כללות ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא שלו] בא' ממאמריו, שבאותיות הכפולות (ובענינו - כ"ף סופית, "לך") מרומז ענין הגאולה, וגם כללות ענין הכפל - "לך לך" (ב"פ) - מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר - יכולים לראות את ביאור הענינים בזה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבורכת בכל הענינים, יהי' בשנה זו גם ענין הגאולה [. .] במהרה בימינו ממש.

(משיחת א' דר"ח חשוון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

תקופת ההכנה לגאולה נשלמה כבר בתכלית

ויהי רצון שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה - שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כבר כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך" . אל הארץ אשר אראך, ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" - עוד לפני קריאת התורה דמנחה, לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד - ממש ממש ממש!

(משיחת ש"פ 9 לך לך י"א מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנציק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש - אחר הצות היום - ה'תשס"ב

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה

כעת כבר נסתיים הכל, וצריך רק ללכת "אל הארץ אשר אראך"

ובפרט ובהדגשה בדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא, שבא לאחרי ריבוי העבודה (ד"לך לך גו") מתוך מסירת נפש בכל הדורות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל",

וכעת כבר נסתיים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שצריך רק "לצחצח את הכפתורים", וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות, ושם גופא – בירושלים עיר הקדש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש הקדשים.

(משיחת ש"פ לך לך י"ג מרחשון ה'תש"נ - מוגה)

יש דרך אחת שאותה עוד לא ניסו כדי לצאת מהגלות...

בין כל העצות לתקן את הענין של "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" בעולם, למרבית הפלא, ניסו כל מיני דרכים, ורק את דרך השמחה לפרוץ על-ידה את גדר הגלות – עשו יחידים בלבד, או שעשו בחשאי, או מזמן לזמן וכו'.

אבל צריך הרי להרעיש את העולם ("אויפטטורעמען די וועלט") ולהוציאו מגלותו, שזה קשור בכך שיהודי מוציא את עצמו מגלותו הפנימית, אשר העצה לזה היא – ע"י שיהי' בשמחה, ששמחה פורצת את כל הגדרים גם גדרים הגלות.

(תרגום חפשי משיחת כ"ח מרחשון ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

...בריקוד

כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב לא' במכתב, אמרה מסביו – הרבי מהר"ש: העולם אומר שכשאי אפשר ללכת מלמטה צריכים לעבור מלמעלה ואני אומר שצריכים לכתחילה לעבור מלמעלה ("לכתחילה אריבער").

גלות מתארך זמן רב, שאי אפשר לצאת מזה כיון שהלכו בעצבות. שהקב"ה יעזור

וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי' ידיע"6 – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לענינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין דדוחק את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאָן באַ זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?

(משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א - מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

להכריח כביכול את הקב"ה להביא את ה"תפוח"...

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

ידוע הסיפור על אחד מצדיקי פולין כאשר הוא הי' ילד, שפעם הוא רצה תפוח ולא רצו לתת לו – אזי הוא עשה ברכה על התפוח והיו מוכרחים לתת לו אותו בכדי שיאכל.

וכיון שמספרים לנו סיפור שאירע עם צדיק כאשר הוא הי' עדיין "בוצין בוצין"7 – מובן, שיש לזה שייכות לכאו"א.

ולכן כיום, כאשר ילד מברך את ברכת הנסים בהגדה, שברכה זו היא בלשון חיוב – שלא זו בלבד ש"גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים" בעבר, אלא מוסיפים "כן ה' אלקינו ואלקי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום"8, ואח"כ מסיימים בברכה – הרי זה מכריח, כביכול, את הקב"ה שיביא את ה"תפוח" לילד, ש"תפוח" קשור עם משיח צדקנו, כמ"ש9 "וריה אפך כתפוחים", שפסוק זה מובא10 יחד עם הפסוק11 "והריחו

9) שה"ש ז, ט.

6) ברכות מח, א.

10) ראה לקו"ת מסעי פט, ב. אוה"ת שלח ע' תמב.

7) ראה ברכות מח, רע"א.

11) ישע"י יא, ג.

8) ברכת "אשר גאלנו" בהגוש"פ. מפסחים קטז, ב.

ביראת ה" בנוגע למשיח שיהי' "מורח ודאין"¹².

ואם-כן יוצא מכך, שע"ז שילד מבקש מהקב"ה שיביא את משיח צדקנו והגאולה העתידה, ומבקש זאת בשמחה גדולה, שהרי מקשרים זאת עם סעודתו של משיח – ע"ז הוא פועל שמש"ח יבוא בפועל ממש, בפשטות ממש.

והרי ילד אינו יודע משום "קונצים", וכאשר אומרים לו שנדפס הלקו"ת (כמענה הידוע דהצ"צ לבנו אדמו"ר המהר"ש¹³) – הוא אינו יודע איזה ספר זה בכלל, כיון שהוא "תינוק בן יומו", ובמילא איננו מבין את כל הענינים הכי נעלים; הדבר היחידי שהוא כן מבין זה – שצריכים גאולה כפשוטה, בפשטות ממש, למטה מעשרה טפחים!

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תש"ח - בלתי מוגה)

12) סנהדרין צג, ב. המלך" קלז ע' 8, ו-קעו ע' 7. ועוד.
13) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70. וראה ב"חי

"וויפל איז דער שיעור"?!...

דובר לעיל אודות הענין ד"לך לך מארצך גו", דקאי על ירידת הנשמה למטה, שהיא ירידה מאיגרא רמה – "מארצך וממולדתך ומבית אביך", לבירא עמיקתא – "אל הארץ", ספירת המלכות, ולמטה מזה – הארץ התחתונה כפשוטו. וירידה זו היא צורך עלי' – "אשר אראך", היינו, שע"י העבודה למטה ניכרת ונגלית גודל מעלת הנשמה, וכמשל המלך ששולח את בנו למקום רחוק כו' – כדי גלות את כחותיו ומעלותיו כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות – שאע"פ שזוהי ירידה גדולה ועצומה (בבירא עמיקתא גופא), הרי ירידה זו היא צורך עלי', היינו, שע"ז יהי' יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

וזוהי ההסברה היחידה שבה אפשר לבאר **בדוחק** עכ"פ את טעם וסיבת הגלות – ירידה צורך עלי'.

אבל גם ביאור זה אינו מספיק – כי כשם שהקב"ה רצה שהעלי' תהי' ע"י הירידה דוקא, יתרון האור מן החושך כו', כמו כן הי' יכול לרצות שלא יהיו זקוקים לירידה כדי להגיע לעלי', היינו, שיהי' יתרון האור גם כאשר אין זה בא מן החושך.

זאת אומרת: כלל זה גופא, שיתרון האור בא מן החושך, והעלי' באה לאחרי הירידה דוקא – הרי זה רק משום שכך נתאוה הקב"ה, וכמאמר אדמו"ר הזקן שעל "תאוה" אין לשאול קושיות, אבל אין זה דבר המוכרח כלל.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות, שהסיבה לזה היא – "נורא עלילה על בני אדם",

היינו, שהקב"ה רצה שיהי' ענין הגלות, שזהו מעמד ומצב תחתון ביותר (הן בנוגע לזמן ומקום, מעמד ומצב וכו'). כדי שיהי' הענין דירידה צורך עלי', באופן ד"לפום צעדא אגרא".

אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?!... – הקב"ה נתאוה אמנם שתהי' ירידה זו כו', אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעור"?!...

יהודי צריך לדעת שענין הגלות הוא דבר בלתי רצוי, היפך הטוב וכו', ואין זה מעמד ומצבם האמיתי של בני"!

וכמודגש גם בלשון מארז"ל "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיוזן לבין האומות" – היינו, אין הכוונה לומר שענין הגלות הוא דבר טוב ח"ו, אלא כאשר בני" נמצאים כבר בגלות, הרי המצאם שם באופן ד"פיוזן בין האומות" הוא ענין של "צדקה":

כאשר בני" מפוזרים בכמה וכמה מקומות, הנה גם כאשר במקום מסויים גוזרים גזירה על בני"י, יכולים היהודים שנמצאים במקום אחר (שעליהם לא חלה גזירה זו, ועליהם לא חל הכלל ש"אין חבוש מתיר עצמו כו") לסייע ליהודים שנגזרה גזירה עליהם, ע"ז שמעוררים רעש ברחבי העולם וכו'.

משא"כ אם כל בני"י כולם היו נמצאים במקום אחד, תחת משטר אחד – הנה כאשר היו גוזרים עליהם גזירה ח"ו, היו כולם במעמד ומצב ד"אין חבוש מתיר עצמו כו".

אבל לאידך – מובן בפשטות שכללות ענין הגלות הוא דבר רע ומר כו', ויהודים צריכים לדעת שכללות המעמד ומצב דזמן הגלות, אינו מעמד ומצבם האמיתי.

(משיחת ש"פ נח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעיני **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס י"ה"ר שתיקף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די